

Két Dűsznómia

A SZEMÉLYES EGYBEN POLITIKAI

JAVASLATOK BALOLDALI AKTIVISTA
KÖRÖKBEN ALKALMAZHATÓ JÓ
GYAKORLATOKRA

A Pagini Libere (Szabad Oldalak) egy anarchista kiadó.

Decentralizált, autonóm és horizontálisan szerveződő kollektíva. Román és – alkalomadtán – más nyelvű nyomtatványaink (könyvek, brosrák, fanzinek) kiadásával az a célunk, hogy a jelenlegi kapitalista és autoritárius rendszernek ellenállni képes személeteket és gyakorlatokat népszerűsítsünk, ösztönözzünk.

A libertárius hagyományban a pamflet, a rejtve és titkon nyomtatott kiadványok gyakran közkezen forogtak, szabadon. A Pagini Libere Kiadó folytatni kívánja ezt a hagyományt és arra bátorít mindenkit, hogy használja, adaptálja és – ha indokolt – módosítsa szövegeinket. Az egyetlen kitétel az, hogy mindez ne kereskedelmi célból történjen. Arra kérjük azokat, akik az általunk kiadott anyagokat vagy az azokból kiragadott részteket használják, amennyiben lehetséges, jelezzék a forrást.

pagini-libere.ro

facebook.com/editurapaginilibere

instagram.com/paginilibere

editurapaginilibere@protonmail.com

A Szabad Oldalak kollektíva tisztában van a fizikai könyvek ökológiai hatásával, ezért felhívjuk a figyelmet arra, hogy:

Oszd meg

a könyveid szeretteiddel a családból vagy a közösségből.

Ajándékozd el

a könyveket, amelyekre már nincs szükséged.

Ne dobd el

soha a könyveket, még ha megrongálodtak sem. Valaki másnak örömet okozhat.

Javítsd meg!

Keríts időt, hogy megjavíts egy könyvet és adj esélyt, hogy másokhoz eljusson.

Csak azt vedd meg, amire szükséged van!

Ne vásárolj könyveket dísznek. Azt vedd meg, ami tényleg érdekel.

A hallgatásod nem véd meg *feminista fordítássorozat anarchista szövegblokkjának* következő írása eredetileg a román *Dysnomia* fanzin második számában jelent meg. Szerzői a *Dysnomia* interszekcionális feminista kollektíva és olvasókör két tagja, ahogy a *Két Düsznómia* aláírás is jelzi. Ebben az írásban a szerzők baloldali aktivista csoportokhoz szólnak és nyolc olyan helyzetet mutatnak be, amelyben radikális aktivista körökön belül is úgy érezték reprodukálódhatnak a hetero-patriarchális rasszista társadalom normái. Ezeket a helyzeteket elemzik röviden és adnak rá megoldási lehetőségeket interszekcionális queer-feminista szempontból.

Az esszé előtt közöljük a Dysnomia csoport rövid mottóját/manifesztumát is:

„Düsznómia rossz istennő.

A törvénytelenég istennője és Erisz-Discordia lánya.

Antimodell.

A harmónia és a civilizáltság fordítottja.

Boszorkány. Hárpia. Őrült. A vasorrú bába.

Mint egy kísértettel, és talán más néven, annyiszor próbáltak vele megijeszteni minket, amikor jelét adtuk, hogy már nem akarunk jók lenni, és nem vagyunk hajlandók elismerni a Törvény felsőbbrendűségét és az általuk terjesztett Eszmék igazságát. Az iránta és irántunk érzett gyűlöletükkel fenyegettek, minket, az engedetleneket.

De mi van, ha más az istennő története és más a megjelenése?

Mi történik, ha úgy döntünk, már nem hisszük, hogy az engedetlenek nem megfelelőek, nem kívánatosak, tévesek?

Mi van, ha azt mondjuk, a múlt összes tanítása olyan, mint egy értékeket visszajükra fordító lepel?

Düsznomia a feledés istennője is. Velünk van, mikor próbálunk szavakat találni arra, amit megélünk, érzékelünk, megérzünk és megértünk. Aztán rájövünk, hogy nincs szó arra, ami háborgat minket. Mikor próbáljuk leírni az erőket, melyek ide-oda rángatnak és arra kérnek, legyünk egyre kisebbek, hogy minél kevesebb helyet foglaljunk el, beszéljünk suttogva, soha ne mondjuk ki hangosan, amit tudunk és érzünk.

Ő velünk van, amikor próbáljuk nevén nevezni a dolgokat, emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül celláinkban.

Az istennők történeteit át kell írni, ahogy

a Törvényeket,

a Rendet,

a Művészetet,

az elnyomók által felépített Eszméket is felül kell bírálni.

Most mi írjuk a saját változatunkat.”

Fordította Kusztos Anna

KÉT DÜSZNÓMIA: A SZEMÉLYES EGYBEN POLITIKAI – JAVASLATOK BALOLDALI AKTIVISTA KÖRÖKBEN ALKALMAZHATÓ JÓ GYAKORLATOKRA¹

Az aktivizmusba mindent beleadunk, amink csak van: testünket, érzékelésünket, racionális és érzelmi képességeinket, tudásunkat és tapasztalatainkat, internalizált destruktív hozzáállásokat, jó megérzéseinket, a tisztességesebb viláért való együttműködés vágyát.

Mi magunk – valamint a köztünk és csoportjaink egésze közötti kapcsolatok – folyamatos változásnak vagyunk kitéve. Hiszük, hogy ha őszintén és bátran elemezzük ezeket a folyamatokat, a köztünk lévő különbségek nem szakadékokká válnak, amelyek örökre eltávolítanak minket egymástól, hanem tudásunk és tevékenységünk együttes fejlesztésének lehetőségeivé.

Bár ideális esetben a baloldali aktivista csoportoknak felszabadító tereknek kellene lenniük, s erre törekednek is, mégis időnként mind szűkebb, mind tágabb baráti társaságokban, sőt a legbiztonságosabb – feminista, queer, antirasszista – körökben is éreztünk már félelmet, frusztrációt, magányt vagy akár elidegenedést. Sajnos szükségét éreztük a visszavonulásnak, a felszívódásnak; éreztük a normatív tekintet hatásait, az önkifejezés lehetetlenségét.

Ezeknek az érzelmeknek a megközelítése nem egy „liberális”, individualista vagy alkalmatlan kérdés küzdelmeink kontextusában. Annak a meggyőződésnek a körébe tartozik, miszerint „a személyes egyben politikai”. Úgy gondoljuk, hogy ezeket az állapotokat és akadályokat háromféleképpen lehet legyőzni: személyes erőfeszítésekkel, kritikai gondolkodással és a teljes aktivista környezet hozzájárulásával.

1. Románul eredetileg megjelent a *Dysnomia* zine második számában „Personalul este politic – propuneri de bune practici în mediile activiste de stânga” címmel. Online: https://dysnomiablog.files.wordpress.com/2020/02/dysnomia_2.pdf

Az individualizmus és a „személyes egyben politikai” közötti különbség

A személyes tapasztalatokról szóló narratívák lényege nem az egyénre való összpontosítás, hanem az azonos típusú elnyomást elszenvedők közös tapasztalatainak azonosítása. Például a nőknek, akik azon elképzelés mentén szocializálódtak, hogy a házimunka kizárólag rájuk háruló feladat, szükségük van arra, hogy személyes narratívákat dolgozzanak ki az ezzel kapcsolatos érzéseikről. Ki kell fejezzük személyes érzéseinket, amikor normatív és tárgyiasító tekintetekkel kerülünk szembe, hogyha meg akarjuk érteni közös lényegüket, a nyomás hatását, amelynek mindannyian tárgyai vagyunk.

Az aktivista csoportok nem a világtól elszakadt utópikus oázisok, amelyek tagjai az összes internalizált patriarchális, heteronormatív, elitista, rasszista viselkedésmódot sikeresen dekonstruálták volna; ez folyamatos, napi erőfeszítés. Úgy gondoltuk, hogy ennek az erőfeszítésnek az elősegítése érdekében hasznos lenne 8 olyan helyzetről beszélni, amelyben nem éreztük a csoportunkhoz való tartozást, fontos lenne elemezni ezeket a helyzeteket, és minden esetben javaslatot tenni egy általunk jobbnak tartott irányra.

1. Amikor bevallottuk, hogy szorongástól vagy depressziótól szenvedünk

A neoliberális, gyarmatosító és öngyarmatosító hetero-patriarchátus elidegenít, magányossá tesz, és a hátrányos helyzetűek számára elérhetetlen sikerideálokat tűz ki, ezáltal állandó gyötrelmet keltve. Legtöbbször bizonytalan helyzeteknek vagyunk kitéve, a szegénységnek, a lakhatási bizonytalanságnak, a queer személyek elleni erőszaknak, a zaklatásnak, a társadalmi és szakmai kudarcotól való félelmeknek. A politikai munka magában foglalja a depressziót és szorongást okozó makroszociális/ gazdasági/ kulturális kontextus ismeretét és a vele szembeni ellenállást is.

Ez a kritika azonban nem jelentheti a szenvedő személyekkel szembeni empátia hiányát. Szenvedésük valóságos, pontos, a jelenben is érezhető. Az, hogy elméletben (amit gyakran tévesztenek össze vagy neveznek „racionálisnak”) megértjük, hogy a depresszió és a szorongás az elnyomás rendszereire adott egyéni válasz, nem szünteti meg automatikusan a szenvedést, és nem ad valami varázslatos módon erőt és energiát ahhoz, hogy a szenvedést cselekvőképessé váltsuk. Az elméletben való megértés nem teljes a megélt/ affektív/ intuitív/ empátikus megértés nélkül, és a komplex megértés sokkal lassúbb folyamat. Továbbá, a hirtelen átalakulások, a viselkedés megváltoztatására vonatkozó döntések, amelyek nem szervesen, az idő múlásával következnek be, gyakran az érzelmek blokkolását vagy visszaszorítását feltételezik.

Az erőnfelül szenvedő személyek felelősségre vonása, az elvárás, hogy a szenvedés makroszintű kontextusának egyszerű megértésével kilépjenek a szenvedésből, csupán eltávolításukra szolgál, sőt ezen személyek elhagyásához vezet.

Ehelyett javasoljuk a jelen szenvedéssel szembeni empátia kinyilatkoztatását és az aktív munkát egy radikális mentális egészségügyi (sánátate mintalá radicală, radical mental health) közösség felépítése érdekében (lásd a Dysnomia 1 cikkét a témában).

2. Amikor elmondtuk, hogy pszichológushoz járunk

A pszichológia és a pszichoterápia nagy mértékben gyakorlatilag és diszkurzívan a neoliberalizmus logikájába íródik bele. A kognitív viselkedésterápia például azt ígéri, hogy 10 alkalom során „rendbe hozza” az embert, a múlt elemzésének minimális igénybevételével. Sok ilyen terápiás megközelítés célja, hogy az ember *működőképessé* váljon: „beilleszkedjen” a munkába, megoldja „az autoritásokkal szembeni problémáit”, jó anyává vagy feleséggé váljon, hogy ne „tetszelegjen áldozati szerepben”... A helyi kontextusunk esetében az alkalmazott pszichológia általában nem a társadalmi kritika összefüggésében foglalkozik a személyes kérdésekkel, hanem az egyén alkalmazkodását igyekszik

elősegíteni. A probléma oka mindig a hordozó, az ő múltja és a viselkedése, nem pedig a társadalmi-kulturális rend.²

Sajnálatos módon azt a kritikát, amely a pszichoterápiát a küzdelmünkkel összeegyeztethetetlen, individualista cselekedetnek és gyakorlatnak tekinti, a gyakorlatban nem támasztja alá egy radikális alternatíva létezése. Amint azt az előző pontban elmondtuk, javaslatunk az, hogy több erőfeszítést fordítsunk a támogató csoportok létrehozására:

- az LMBTQ személyek számára, akik naponta szembesülnek az elnyomással, az összes létező társadalmi kontextusban;
- agresszióknak, szexuális zaklatásnak, családon belüli erőszaknak, nemi erőszaknak kitett nők számára;
- az elérhetetlen férfiaság ideáljának mérgező voltával küzdő férfiak számára – amely gazdasági, szakmai sikert, macsó hozzáállást, a nőiesség elfojtását követeli stb.

A pszichológushoz forduló emberek kritizálása helyett javasoljuk az érzelmi támogatás kereteinek létrehozását embertársaink számára, pontosabban az érzelmi/mentális problémákkal küzdő embereket segítő módszerek és gyakorlatok fejlesztését az aktivista csoportokon belül: támogató csoportokét; anyagi támogatást stb.

Lehet, hogy az érzelmi támogatás, amely teret biztosít a „személyes” érzelmek elemzéséhez, a pszichológushoz forduló emberekkel való együttérzés, a elnyomó rendszerszintű kontextus közös kritikájával kombinálva, idővel szerves és kollektív változáshoz, valamint a negatív érzelmi állapotok enyhüléséhez vezethet.

3. Amikor azt mondták nekünk, hogy az érzelmek hangsúlyozása individualista cselekedet

A nyilvános beszélgetéseken vagy a szélesebb körű aktivista csoportokon belüli beszélgetések kontextusában gyakran mondták nekünk, hogy az

² Lásd még: „Miért kellene a terapeutáknak beszélniük a politikáról”, Online: <https://googl/uiA9Bv>.

érzelmekre hangsúlyt helyezni individualista, narcisztikus, véletlenszerű gesztus, és nincs politikai értéke. Mi sem támogatjuk azokat a helyzeteket, amikor a politikai diskurzust, vitákat vagy szervezeti találkozókat olyan emberek monopolizálják, akik folyamatosan kifejezik érzelmeiket. Bízunk benne, hogy mindannyian azonosítani tudjuk és tiszteletben tudjuk tartani a korlátokat egy ilyen beszélgetés során.

Ugyanakkor amellet érvelni, hogy a vitákban vagy a nézeteltérések tisztázásában kizárólag a racionalitás mentén és a hideg „objektivitás” határán kell megközelíteni az „egyetemes” célokat, azt jelenti, hogy ki tudja hányadjára követjük el a hagyományos maszkulin baloldal hibáit.

Az objektivitásról és az igazságról csakis akkor beszélhetünk, amikor komolyan vesszük és megértjük a történelmileg elnyomott csoportok – nők, romák, queer személyek – tudását és specifikus megismerési módjait. A mi megismerési módjainkba beletartoznak az érzelmek, az intuíció, a bizonyos helyzetekre adott érzelmi és testi reakciók is. Az őszinte és komoly helyi baloldali aktivizmusnak figyelembe kell vennie ezt a nyugati kultúra hagyományaiban nem privilegizált megismerési formát, beleértve az érzelmeket is. El kell ismernie az érzelmesség újragondolásának és a binomiális ráció-affektus dekonstrukciójának forradalmi lehetőségeit a tudásban – ez a mi javaslatunk.

4. Amikor a személyes, érzelmi vagy mentális egészségi problémák nem tették lehetővé számunkra, hogy részt vegyünk csoportjaink tevékenységeiben

A politikai munka állandó mozgósítást és állandó erőfeszítéseket igényel. Fontos, hogy energiáinkat és erőforrásainkat összpontosítva vehessünk részt csoportjaink tevékenységében, mivel csak így lehet egy politikai mozgalmat felépíteni. Elengedhetetlen, hogy állandó erőfeszítéseket tegyünk annak érdekében, hogy kilépjünk személyes kényelmi zónánkból és részt vegyünk a tüntetéseken – még akkor is, vagy főleg akkor, ha ezek kicsik, és úgy tűnhet számunkra, hogy nem számít olyan sokat a részvételünk. Ugyanakkor tisztában

vagyunk azzal is, hogy sokan közülünk depresszióval, szorongással és más mentális betegségekkel küzdenek, ami korlátozza részvételi képességüket.

Úgy gondoljuk, hogy az empátia gyakorlása hatékonyabb a felelősségre vonásnál és politikai szempontból is értékesebb. Az introvertált és félénk, szorongásos állapotokkal vagy depresszióval küzdő személyek esetében a számonkérés nem mozgósítást eredményez, hanem az elszigetelődésre való hajlamot segíti elő.

„Miért nem tudtál eljönni? Történt valami? Hogy érzed magad? Segíthetek? „ – azt javasoljuk, hogy ezekkel a kérdésekkel forduljunk egymáshoz, hogyha valamelyikünk nem vett részt egy megmozduláson.

Az empátiát javasoljuk a kérdőrevonás helyett; egyenlő felekként vegyünk részt a párbeszédben, amely gondoskodáson és szereteten alapszik; arról beszéljünk, hogy mindenkinek a hozzájárulása egyaránt értékes a tevékenységeink szempontjából.

5. Amikor azt mondták nekünk, hogy az aktivizmus csak egy bizonyos típusú megmozdulást jelent (nyilvános tevékenység, propaganda, a tiltakozásokon és eseményekben való részvétel)

Helyi kontextusban szükségünk van a radikális aktivizmus bevett formáira – tiltakozások szervezése, direkt megmozdulások, pedagógia és propaganda, viták szervezése, szolidaritási megmozdulások stb. Ugyanakkor: szeretnénk megerősíteni az aktivizmus fontosságát abban a helyzetben, amelyben vagyunk (osztály, nem, stb.), mielőtt olyan emberek nevében szólnánk, akikkel szolidaritást vállalunk, de az elnyomás, amellyel szembesülnek, eltér a miénktől.

Szeretnénk, ha aktivizmusunk magában foglalná a számunkra egyenként rendelkezésünkre álló erőforrásokat is, a meglévő ismereteket, az érzelmi lehetőségeket.

Az aktivizmus különböző formáit érvényesnek és legitimnek tekintjük a befektetett energia mértékétől függetlenül. Azt akarjuk csinálni, amit a legjobban tudunk, az erőforrásainkat és a tapasztalatainkat értékesen felhasználva.

Az aktivizmus jelenthet politikai mémeket, vlogokat, podcastokat, képregényeket is, biztonságos terek létrehozását és fenntartását (takarítás, javítás stb.), családgondozási munkát, érzelmi támogatást a barátok és hasonló helyzetben levők számára. Csak nyerhetünk, ha nyílttá tesszük az aktivizmus definícióját, és nem hagyjuk, hogy a legmagabiztosabbak leszűkítsék, behatárolják azt.

6. Amikor elmondtuk, hogy nem tudunk kapcsolódni, nem találjuk benne magunkat, hogy kényelmetlenül érezzük magunkat, amiért kizárólag azokat az elméleti, történeti, esszéisztikus írásokat olvassuk és tárgyaljuk meg, amelyek átfogó képet nyújtanak, és makrotörténeti jelenségeket vizsgálnak, nagyon nagy területeket fedve le.

Fontos radikális elméleti diskurzusokat ismerni és kezdeményezni ennek a térnek az elfoglalására, valamint a hegemon és elnyomó narratívák dekonstrukciójára/ ellensúlyozására – és közülünk néhányan éppen ezt teszik! Nőként és queer személyként az elméleti diskurzus kezdeményezése erőt adhat számunkra, mivel az uralkodó struktúrák marginalizálnak minket, és a másodrendű, népszerű, misztikus, érzelmi ismeretekről szóló diskurzus kezdeményezését asszociálják hozzánk. Ezen túlmenően, mivel az egész világ egyre inkább tudatában van annak, hogy a neoliberalizmus fasizmusba omlik, egy olyan feminizmusról álmodozunk, amely mindig egyesíti a marginalizált csoportok elismeréséért folytatott politikai harcokba fektetett energiát és győzelmet az osztályharcral. Elengedhetetlennek tartjuk a feminizmus baloldali dimenzióját, az osztálydimenzió állandó bevonását a küzdelemben, az elgondolást, amelyet a második feminista hullám teoretikusaitól örökítettünk át, akiknek a nemről szóló diskurzusa mindig együtt járt az antikapitalista diskurzussal – elméleti diskurzus, amely erősen gyökerezik a nyugati filozófiai hagyományban.

Ugyanakkor cselekedeteinkkel meg akarjuk erősíteni mindenféle tudás érvényességét: egy queer személyek tapasztalatairól szóló képregényt nem szabad kevésbé érvényesnek tekinteni, mint egy politikafilozófiai esszéantológiát.

Mivel még a baloldali aktivista csoportokban is az uralkodó politikai diskurzus a „racionális és objektív” tudás kivételével minden típusú tudást delegitimizál, ezért szükségét érezzük az újragondolásnak, és az ezekre való összpontosításnak.

7. Amikor kényelmetlenül éreztük magunkat, ha véleményt szerettünk volna nyilvánítani egy nagyon maszkulin környezetben – ahol olyan férfiak dominálnak, akik sok teret uralnak. Miért bonyolult a nyilvános beszéd?

Felismerjük és kiemeljük annak fontosságát, hogy minél több olyan helyzetet kell teremtenünk – viták, találkozók, fórumok, kurzusok formájában –, amelyekben forradalmi ötletek születhetnek és terjedhetnek. De ezek általában kizáró jellegűek a hagyományos értelemben vett nem-férfias és tanulatlan emberekkel szemben.

A nyilvános beszéd miatt érzett szorongás olyan tapasztalat, amely csak néhányunkra jellemző, és érthetetlen lehet társaink számára, akiket ez nem érint. Sok ilyen találkozón főként a férfiak beszélnek; nagyrészt a magasan képzett (egyetemi végzettségű, mesterképzésben, doktori képzésben részesülő) emberek; különösen egy elitista nyelvvaltozatban, amelynek középpontjában a racionalitás és a makrodimenzió áll. Elcsépelet közhely, de még mindig túl gyakran fordul elő, hogy a baloldali értelmiségi férfiak magyarázzák el nekünk, hogy is állnak a dolgok, elhallgattatva bennünket, mellőzve tudásunkat.

Rendkívül fontosnak tartjuk, hogy azok az emberek, akik kontextust teremtenek a forradalmi eszmék közvetítéséhez, tisztában legyenek:

- olyan fizikai, szellemi, érzelmi tér megteremtésének szükségességével, ahol a strukturálisan és történelmileg is elhallgattatott személyek beszélni tudjanak/tudjunk, anélkül, hogy engednénk politikai meggyőződésünkben és anélkül, hogy feladnánk a helyünket a reakciós ötletek állandó körforgásában;
- az elitista kifejezési formák kritizálásának és dekonstrukciójának szükségességével, anélkül, hogy ez megakadályozná annak lehetőségét,

hogy az elméleti, akadémiai, intellektuális háttérrel rendelkezők kifejezhessék magukat – számítunk arra, hogy képesek adaptálni és mindig a lehető legjobban működőképessé tenni diskurzusukat;

- a tudás minden típusának és mindenféle ismeretszerzési mód (testi, érzelmi stb.) érvényessége elismerésének szükségességével; és nem csak annak a tudásnak az elismeréséé, amely a nyugati szellemi hagyományból és a felsőoktatási intézmények legitimitásából származik.

8. Amikor önéletrajzi írásaink esetében azt mondták nekünk, hogy azok nem elég politikaiak

Van egyfajta apolitikus, esztétikai, narcisztikus, egyéni kivételességre összpontosító irodalom/ írásmód, ami láthatatlanná tesz más szubjektivitásokat, valamint a társadalmi-politikai kontextust. A román közegben írt irodalom nagy részére ez jellemző.

Épp ezért különbséget kell tennünk az elnyomó kulturális struktúrákat elősegítő, a „félreértett zseni”, magányos és mindentudó (véletlenül hiper-férfias, de néha polgári-nőies) helyzetéből származó szövegtípus – és azon írások között, amelyek az önérvényesítő marginális szubjektivitásokat írnak le. Ezekben az írásokban radikális lehetőség rejlik az emancipációra és a szolidaritás kifejezésére.

Úgy gondoljuk, hogy a forradalmi/ radikális környezetnek ösztönöznie kell ezt a fajta önéletrajzi írást, vállaltan és tudatosan politikai helyzetből.

Fordította Nagy Krisztina

Az eredetivel egybevetette Codău Annamari

Már megjelent:

BROSÚRÁK:

I. Románul

1. *A. Răvășel* – Mircea Rosetti
2. *Adina Marincea* – Asta (nu) e o poveste de dragoste! LoveKills, punk și primii 20 de ani de anarha-feminism în România
3. *Adrian Tătăran* – Panait Mușoiu
4. Anarhie relațională, nu libertarianism! Mic ghid de re-imaginat relațiile noastre de zi cu zi
5. Anarhismul și vechea mișcare socialistă
6. *Andie Nordgren* – Anarhia relațională (introducere de *hopancarusel*)
7. Anuarul Anarhivei 2020
8. *bell books* – Să înțelegem patriarhatul
9. *Carolina Vozian* – Carte, cocon, cochilie, cameră, chirie
10. *Colin Ward* – Anarhismul ca teorie a organizării
11. *CrimethInc* – Tot vs. Acțiune Directă
12. *Cristian-Dan Grecu* – Csipike – piticul comunist
13. *David Graeber* – Ești un anarhist? Răspunsul te-ar putea surprinde!
14. *David Graeber* – Noii anarhiști
15. *David Graeber* – Speranța în comun
16. *Dennis Fox* – Anarhism și psihologie
17. *Necunoscut* – Slogane din mai 68
18. *Emma Goldman* – Căsătorie și iubire
19. *Emma Goldman* – Gelozia: cauze și posibile remedii
20. *Emma Goldman* – Nu există Comunism în URSS
21. *Errico Malatesta* – Anarhia
22. *Giorgio Agamben* – De la un stat al controlului către un praxis al puterii destituate
23. *Institutul pentru Studii Anarhiste* – Genul
24. *Ionuț-Valentin Cucu* – Kurzii, între naționalism identitar și federalism libertar
25. *Lucy Parsons* – Principiile anarhiei
26. *Martin Veith* – Neobositi! Iuliu Neagu-Negulescu
27. *M.E.K.A.N.* – Demoni Dansatori: cugetări provizorii asupra mișcării free party siciliene
28. *Mibail Bakunin* – Catehism revoluționar
29. *Murray Bookchin* – Municipalismul libertar
30. *Murray Bookchin* – Revolta marinarilor din Kronstadt
31. *Philip Rieblin* – 10 reguli pentru o societate non-violentă
32. *Piotr Kropotkin* – Ordinea
33. *Robert Graham* – Ideea generală a Revoluției la Proudhon
34. Sub același acoperiș: Antologia revendicărilor și analizelor pentru dreptate locativă - o perspectivă intersecțională în contextul pandemiei COVID-19
35. Suprarealism și anarhism
36. *Veda Popovici* – Poliția Ucide! Practici și principii pentru o solidaritate feminină anti-represiune
37. *Vlad Brătuleanu* – Anarhismul în România

II. Magyarul

38. A Combahee River Collective Nyilatkozata
39. *Adina Marincea* – Ez (nem) egy szerelmi történet! LoveKills, punk és az anarchafeminizmus első húsz éve Romániában
40. *Audre Lorde* – A düh használatáról: a rasszizmusra válaszó nők
41. *Audre Lorde* – Életkor, rassz, osztály és nem: Nők újradefiniálják a különbséget
42. *bell books* – Feminista politika
43. *bell books* – Megérteni a patriarhátust
44. *Carmen Gheorghe* – Fejünkbe húzzuk a szoknyáinkat a roma feminizmusért
45. *Carolina Vozian* – Könyv, kéglí, kéreg, kuckó, kvártély

Már megjelent:

46. *CrimethInc.* – Az én mint Másik. Reflexiók az öngondoskodásról
47. *David Graeber* – *Te anarchista vagy? A válasz meglepő!*
48. *Georgiana Aldessa Lincan* – A fehér privilégium felhasználása a társadalmi igazságosságért folytatott harcban
49. *Két Dűsznómia* – A személyes egyben politikai – javaslatok baloldali aktivista körökben alkalmazható jó gyakorlatokra
50. *Kimberlé Crenshaw* – Az interszekcionalitás sürgőssége
51. *Vincze Enikő* – Küzdelmek a társadalmi reprodukció terén világvárvány idején: Lakhatási igazságosság Romániában
52. *Giorgio Agamben* – Az ellenőrző államtól a destituáló hatalom praxisáig
53. Határokon átívelő feminista manifesztum
54. *Murray Bookchin* – Libertárius municipalizmus
55. *Oana Dorobanțiu* – Szövetségesség és performativitás: mit jelent szövetségessé lenni?
56. *The Ongoing Collective* – Anarchafeminista Manifesztum 1.0

III. Angolul

57. *Adina Marincea* – This is NOT a love story! LoveKills, punk and the first 20 years of anarha-feminism in Romania
58. *Cosmin Koszor-Codrea* – Science popularization and Romanian anarchism in the nineteenth century
59. *Cristian-Dan Grecu* – Csipike – the Communist Pipsqueak
60. *M.E.K.A.N.* – Ecstasy in the time of cholera
61. *Vlad Brătuleanu* – A Brief History of Anarchism in Romania
62. Essential Strike Manifesto for the 8th of March / A nélkülözhetetlen sztrájk

március 8-i manifesztuma / Manifestul grevei esențiale de 8 martie

IV. Más nyelvek

63. *M.E.K.A.N.* – Ekstase in Zeiten der Cholera
64. *Veda Popovici* – La Police assassine ! Pratiques et principes pour une solidarité féministe contre la répression.

KÖNYVEK:

I. Románul

1. Nicolas Trifon: un parcurs libertar internaționalist – interviuri
2. *Iuliu Neagu-Negulescu* – Arimania
3. *Mibail Bakunin* – Dumnezeu și Statul

Feminista fordítássorozatunk mot-
tóját - A hallgatásod nem véd meg
- Audre Lorde afroamerikai lesz-
bikus feminista szerzőtől kölcsö-
nőztük. A sorozatban különböző
nemzetközi és romániai interszek-
cionális, antirasszista és antikapita-
lista feminista esszék, elemzések és
manifesztumok magyar fordításait
közöljük, melyek a cinkos csend
helyett a meghallgatást, az elhallga-
tás helyett a felszólalást és a párbe-
szédet kívánják katalizálni.